

hed i Forholdene. Men saa skal jeg ikke nægte, at saa har dette, at de komme sammen paa 3 forskjellige Steder i Riget, jo ganske vist sin Fordeel for Examinanderne, idet de da ikke behøve at rejse saa langt eller koste saa Meget paa at faae deres Examen, og jeg skal indrømme, at naar det nogenlunde kan see for Principets Skyld, og naar vi ad denne Vej kunne komme andre Ansøufelser imøde, forekommer det mig heller ikke, at det behøver at være noget stort Skribt, som den høitærede Minister skulde tage fra sine tidligere Udtalelser, og saa vilde jeg, for mit Vedkommende, ikke betænke mig meget paa at gaae dertil. Det kunde jo ordnes saaledes, at de unge Mennesker, hvadenten de ere paa Seminarierne eller paa en privat Underviisningsanstalt, kunde i deres Anmeldelse om at indstille sig til Examen begjære at examineres paa det eller det Sted, og efterat disse Tal vare opgjorte, kunde man inddele dem i visse Afdelinger og bestemme Mødet til den eller den Tid, og det vilde da falde temmelig let for de unge Mennesker at faae deres Examen. Dette er ikke mit principale Standpunkt, det er kun et imødekommende Standpunkt for at komme til en fornøstlig Forandring; men kunde det ordnes saaledes, seer jeg ikke, at der er nogenstomhøst Grund til at lade 1867 og 1868 staae som Undtagelser. Jeg seer ikke, hvorfor vi ikke i det kommende Aar strax kunne begynde med Forandringen. Den Smule Udgift, der er forbunden med at rejse til et andet Sted i Provindserne, er saa ubetydelig, at den ikke skal afholde os fra strax at iværksætte det. Naar der er Tale om, at de unge Mennesker, der understøttes under deres Forberedelse, ogsaa skulde understøttes til at tage Examen, saa forekommer dette mig at være at gaae vel vidt. Imedens jeg omtaler dette, forekommer det mig ogsaa, at forsaavidt der er Stipendier, der ikke ere bundne til Statsanstalter, er det rimeligt, at unge Mennesker, der ville forberedes til Examen, kunne faae et saadant Stipendium, hvad enten de gif paa Statsseminarierne eller

ikke. Jeg er saaledes enig i Lovforslagets Hovedprincip, men skulde jeg foreslaae nogen Forandring, vilde jeg foreslaae i § 1 principalt den Forandring, at der stiftes med Examensstederne, saaledes at man ikke forlanger, at de Alle hvert Aar skulle rejse til Kjøbenhavn, men stiftesviis til 3 forskjellige Steder; men subsidiært skal jeg for mit Vedkommende understøtte, at Examenscommissionen hvert Aar fortsætter sin Examen paa 3 forskjellige Steder, dog ikke paa noget Seminarium.

Ogsaa jeg har forundret mig over, at den ærede Forslagsstiller har optaget i Loven Singspecteurens og Gymnastikinspecteurens Vibeholdelse. Disse to Stillingers Rytte er for mig saa tvivlsom, at jeg i alt Fald ikke kunde ønske, at de bleve slaede fast i en Lov. Der næst forekommer det mig, at en Commission paa 12 Medlemmer er for stor; denne Commission behøver efter min Opfattelse ikke at bestaae af mere end af 8 eller maaffee af 6 Medlemmer. De forskjellige Fag kunne deles i 3 à 4, jeg vil helst sige 4 Grupper, og naar 2 have en Gruppe af Fag til Besørgelse, er det tilstrækkeligt; vi bør ganske vist ikke sætte et høiere Antal end 8, derved spare vi ogsaa en heel Deel. Naar det hedder, at ingen Lærere, som befatter sig med at forberede Andre til Skolelærerexamen, kan være Medlem af Examenscommissionen, da er dette en Bestemmelse, som ganske vist i sit Princip er rigtig, men dersom det Ord „forberede“ skulde tages i en meget udstrakt Betydning, kunde det maaffee komme til at genere enkelte af dem, som have havt og ville faae med Examinernes Afholdelse at gjøre. Da jeg læste Fortegnelsen over de enkelte Fag i § 3, forundrede det mig rigtig nok at see som Nr. 16 „praktisk Færdighed“ komme efter Svømning, saa at det næsten saae ud, som om den stod i Forbindelse med at svømme. Jeg opdagede imidlertid i § 4, at det saa langt fra er den ærede Forslagsstillers Mening — hvad jeg da ogsaa fra første Færd burde have vidst —, at han endogsaa har stillet praktisk Færdighed paa den Plads, som jeg